

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Број: Кж1-1403/17
Дана: 16.01.2018. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија: Оливере Бојовић, председника већа, Весне Димитријевић и Татјане Мишић, чланова већа, са записничарем Тањом Николић, у кривичном поступку против окр. АА, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из чл. 246. ст. 1. Кривичног законика и др, одлучујући о жалбама бранилаца окривљеног адвоката Милана Штуловића из Пожеге и Зорана Ђикановића из Ужица, изјављеним против пресуде Вишег суда у Ужицу К-29/17 од 26.10.2017. године, у седници већа одржаној у смислу одредбе чл. 447. Законика о кривичном поступку, дана 16.01.2018. године, једногласно је донео

П Р Е С У Д У

Делимичним усвајањем жалби бранилаца окр. АА, **ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ** пресуда Вишег суда у Ужицу К-29/17 од 26.10.2017. године, само у погледу одлуке о казни, тако што Апелациони суд, најпре окривљеном, због извршеног кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из чл. 246. ст. 1. Кривичног законика, за које је оглашен кривим том пресудом, и применом одредби чл. 57. ст. 4. у вези са чл. 246. ст. 5 Кривичног законика утврђује казну затвора у трајању од 11 (једанаест) месеци, док за кривично дело омогућавање уживања опојних дрога из чл. 247. ст. 1. Кривичног законика за које је такође оглашен кривим првостепеном пресудом задржава као правилно утврђену казну затвора у трајању од 2 (два) месеца, и истог **осуђује** на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године, у коју се има урачунати време проведено у притвору почев од 11.11.2016. године до 29.11.2016. године, и одређује да ће исту издржати у просторијама у којима окривљени станује уз примену мере електронског надзора, с тим да окривљени не сме напуштати просторије у којима станује осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора, док се у преосталом делу жалбе бранилаца окривљеног **ОДБИЈАЈУ** као неосноване, а првостепена пресуда у непреиначеном делу **ПОТВРЂУЈЕ**.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Вишег суда у Ужицу К-29/17 од 26.10.2017. године, окр. АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из чл. 246. ст. 1. Кривичног законика (КЗ) за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од три године, и кривично дело омогућавање уживања опојних дрога из чл. 247. ст. 1. КЗ за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од два месеца, и осуђен је на јединствену казну затвора у трајању од три године и једног

месеца у коју казну је урачунато време проведено у притвору од 11.11.2016. године до 29.11.2016. године.

Истом пресудом од окривљеног је одузета опојна дрога марихуана.

Обавезан је окривљени да плати суду на име паушала износ од 5.000,00 динара, као и остале трошкове кривичног поступка о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

- бранилац окривљеног, адвокат Милан Штуловић из Пожеге због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији са предлогом да Апелациони суд побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, и

- бранилац окривљеног, адвокат Зоран Ђикановић из Ужица, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона о одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу као другостепени укине побијану пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да исту преиначи тако што ће окривљеном изрећи блажу кривичну санкцију у складу са законом.

Браниоци окривљеног захтевали су да заједно са окривљеним буду обавештени о седници већа другостепеног суда.

Апелациони јавни тужилац у Крагујевцу у свом поднеску Ктж-1408/17 од 15.12.2017. године, предложио је да Апелациони суд у Крагујевцу, као другостепени, одбије као неосноване жалбе бранилаца окривљеног и да првостепену пресуду потврди.

Апелациони суд у Крагујевцу је у седници већа одржаној у смислу одредбе чл. 447. Законика о кривичном поступку (ЗКП), у присуству окр. АА и његовог браниоца – адвоката Зорана Ђикановића из Ужица, а у одсуству уредно обавештених Апелационог јавног тужиоца у Крагујевцу и браниоца окривљеног, адвоката Милана Штуловића из Пожеге, размотрио списе предмета заједно са побијаном пресудом, коју је испитао у смислу одредбе чл. 451. ст. 1. ЗКП у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутим у изјављеним жалбама, па је по оцени навода и предлога жалби, и предлога Апелационог јавног тужиоца из напред цитираног поднеска, нашао:

Жалбе су делимично основане.

Жалбом браниоца окривљеног, адвоката Милана Штуловића указује се да је првостепени суд на погрешан начин ценио исказе сведока ББ и ВВ и да је правилно ценио исказе тих сведока са одбраном окривљеног утврдио би да окривљени није извршио кривично дело из чл. 246. ст. 1. КЗ и да се у радњама окривљеног стичу елементи кривичног дела из чл. 246а ст. 1. КЗ. Надаље, жалбом се указује и то да је првостепени суд погрешно утврдио да је првостепени суд извршио и кривично дело из чл. 247. ст. 1. КЗ, јер према исказу сведока ВВ исти је сам конзумирао предметну опојну дрогу, окривљени му није дао исту како би је уживао.

Жалбом браниоца окривљеног, адвоката Зорана Ђикановића се наводи да је изрека побијане пресуде неразумљива као и да је противречна разлозима датим у образложењу у погледу количине предметне опојне дроге канабис - марихуане која је код окривљеног пронађена и која је намењена продаји. По ставу жалиоца у изреци је наведено да се ради о количини од 40,12 грама која је намењена продаји као и да је 3,57 грама окривљени размерио за личну употребу, и да то значи да је од окривљеног одузето 43,87 грама предметне опојне дроге, док је суд у образложењу навео да је укупна маса биљне материје 36,55 грама и да је код окривљеног пронађена количина од 3,57 грама коју је критичном приликом држао за сопствену употребу. Даље се жалбом наводи да је првостепени суд одлуку о кривици окривљеног засновао на СМС порукама, а да садржину истих није извео на главном претресу у смислу интерпретирања, већ је само навео да је реч о порукама које су означене на одређеним странама извештаја. Поред тога, жалбом браниоца се указује да је у односу на окривљеног било места примени одредбе чл. 246. ст. 5. КЗ, јер је открио лице од кога је набавио предметну опојну дрогу, а то је осуђени ГГ који је признао извршење кривичног дела, односно признао је да је продао окривљеном опојну дрогу. У односу на кривично дело из чл. 247. ст. 1. КЗ бранилац указује да нема доказа да је окривљени дело извршио, јер из исказа сведока ВВ произилази да је исти без питања и сагласности окривљеног сам узео направљени „доинт“ који је потом конзумирао.

Неоснован је жалбени навод браниоца окривљеног, адвоката Ђикановића да је изрека побијане пресуде неразумљива, јер супротно жалбеним наводима изрека побијане пресуде је разумљива у погледу предметне количине опојне дроге коју је окривљени неовлашћено купио, а потом и неовлашћено држао ради продаје. Дакле, првостепени суд је правилно изреком побијане пресуде утврдио која је количина предметне опојне дроге неовлашћено држана ради продаје, при чему је правилно изреком пресуде првостепени суд од те укупне масе (40,12 грама) издвојио 3,57 грама предметне опојне дроге коју је окривљени критичном приликом неовлашћено у мањој количини држао за сопствену употребу.

Поред тога, неоснован је и жалбени навод истог браниоца да је изрека побијане пресуде противречна разлозима датим у образложењу. Ово из разлога што је правилно првостепени суд на страни 7 образложења побијане пресуде утврдио да је окривљени количину од 3,57 грама предметне опојне дроге која је била спакована у три мања пакета неовлашћено у мањој количини држао за сопствену употребу, док је количину од 36,55 грама окривљени неовлашћено држао ради продаје, па стога разлози пресуде нису противречни изреци.

Надаље, правилно је првостепени суд на записнику са главног претреса уз сагласност странака и браниоца окривљеног извео доказ читањем извештаја садржине СМС порука окривљеног и осуђеног ГГ, прецизирајући на записнику са главног претреса на којим странама извештаја се налази предметна комуникација, при чему је на странама 8 и 9 образложења презентирао садржину те комуникације из које је као неспорно утврђено да је окривљени предметну опојну дрогу неовлашћено купио од осуђеног ГГ, коју је потом неовлашћено ради даље продаје држао, што окривљени првобитно није оспорио, а циљ набавке исте био је мотивисан продајом како је то и сведок ББ у свом исказу навео. Дакле, околност да у потпуности на записнику са рочишта за главни претрес није интерпретирана садржина свих СМС порука остварених комуникација не утиче на законитост и правилност побијане пресуде, па су супротни жалбени наводи браниоца окривљеног оцењени као неосновани.

Побијајући утврђено чињенично стање жалбама бранилаца окривљеног се указује да првостепени суд није на правилан начин ценио одбрану окривљеног као и да је погрешно ценио исказе испитаних сведока, и да је исте правилно ценио утврдио би да је окривљени предметну опојну дрогу држао искључиво за сопствену употребу. И овај жалбени навод оцењен је као неоснован, јер је првостепени суд правилно и потпуно утврдио чињенично стање, правилном оценом свих изведених доказа које је ценио како појединачно, тако и у вези са другим доказима, а за своја утврђења првостепени суд је дао довољне и за Апелациони суд у свему прихватљиве разлоге, који разлози нису доведени у сумњу жалбеним наводима бранилаца окривљеног.

Првостепени суд је правилно поступио када није прихватио одбрану окривљеног да није извршио кривично дело из чл. 246. ст. 1. КЗ, јер је одбрана окривљеног демантована исказом сведока ББ која је навела да је окривљени при повратку из Пожеге и приликом боравка у стану где су били она, окривљени и сведок ВВ изјавио да ће набављену предметну опојну дрогу да продаје за износ од по 1.000,00 динара по пакету и да ће од тога зарадити. С тим у вези правилно је поступио првостепени суд када није прихватио измењен исказ сведока ББ јер је и по оцени овог суда иста ишла за тим да помогне окривљеном да избегне кривицу за извршено кривично дело. Код таквог стања ствари неосновано се изјављеним жалбама првостепена пресуда побија у делу оцене одбране окривљеног и исказа испитаних сведока.

Према томе, чињенично стање – како у погледу чињеница које чине обележја кривичног дела у питању, тако и у погледу оних који се тичу кривице окривљеног према учињеном делу, правилно је и потпуно утврђено, а квалификацијом дела по чл. 246. ст. 1. КЗ и кривични закон је правилно примењен о чему су у побијаној пресуди дати ваљани разлози на странама 7, 8, 9 и 10 образложења пресуде, које у свему као правилне прихвата и овај суд. Зато се супротни наводи жалби изјављени у корист окривљеног о томе да у конкретном случају на страни окривљеног нема умишљаја за извршење кривичног дела у питању или да се ради о кривичном делу из чл. 246а ст. 1. КЗ, показују неоснованим.

У жалби бранилаца окривљеног указује се да првостепени суд у односу на кривично дело из чл. 247. ст. 1. КЗ није правилно ценио исказ сведока ВВ, који је на претресу пред првостепеним судом оспорио да му је окривљени нудио направљени „доинт“ ради уживања, и да је правилно ценио исказ тог сведока утврдио би да окривљени није извршио кривично дело за које је оглашен кривим.

И овај жалбени навод оцењен је као неоснован, јер је правилно првостепени суд ценио одбрану окривљеног и исказе сведока ББ и ВВ дате пред ВЈТ у Ужицу из којих недвосмислено произилази да је окривљени савио „доинт“ који је потом дао сведоку ВВ на уживање. С тим у вези правилно је поступио првостепени суд када није прихватио измењену одбрану окривљеног и испитаних сведока са главног претреса да је сведок ВВ сам, без нуђења окривљеног конзумирао предметну опојну дрогу. И по оцени овог суда измењени искази сведока неуверљиви су и срачунати како би се помогло окривљеном да избегне кривицу за извршено кривично дело из чл. 247. ст. 1. КЗ.

Код таквог стања ствари, по оцени Апелационог суда, правилно је првостепени суд поступио када је утврдио да су се у радњама окривљеног стекла и сва субјективна и објективна обележја кривичног дела из чл. 247. ст. 1. КЗ за која је изреком побијане пресуде оглашен кривим. Првостепени суд је за своје чињеничне и правне закључке у образложењу побијане пресуде на страни 11. дао довољне и за Апелациони суд

у свему прихватљиве разлоге. Стога су супротни жалбени наводи браниоца окривљеног изнети у том правцу оцењени као неосновани.

Испитујући одлуку о казни, а поводом жалби изјављених у корист окривљеног, Апелациони суд налази да су жалбе изјављене само у делу одлуке о казни основане.

Основано се жалбама изјављеним у корист окривљеног истиче да је исти у току кривичног поступка открио продавца опојне дроге и да је оправдана примена одредбе чл. 246. ст. 5. КЗ која предвиђа да се окривљени који открије продавца дроге може ослободити од казне, због чега су жалбе изјављене у корист окривљеног у делу одлуке о казни, усвојене као основане.

Ово, пре свега, по оцени Апелационог суда, што из списка предмета произилази да је окривљени током читавог поступка од првог саслушања открио лице од кога је набавио опојну дрогу, а то је сада осуђени ГГ који је правноснажном пресудом Вишег суда у Ужицу Спк-7/17 од 28.09.2017. године између осталог оглашен кривим и да је продао предметну опојну дрогу окр. АА. Стога је Апелациони суд, усвајањем жалби изјављених у корист окривљеног, у делу одлуке о казни, преиначио првостепену пресуду и применом одредби чл. 246. ст. 5. КЗ, у вези са чл. 57. ст. 4. КЗ, ублажио казну по висини и окривљеном за извршено кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из чл. 246. ст. 1. КЗ најпре утврдио казну затвора у трајању од 11 (једанаест) месеци, а за кривично дело из чл. 247. ст. 1. КЗ задржао као правилно утврђену казну затвора у трајању од 2 (два) месеца изречену првостепеном пресудом, имајући у виду правилно утврђене нарочито олакшавајуће околности на страни окривљеног за то дело, и потом истог осудио на јединствену казну затвора у трајању од једне године у коју се има урачунати време проведено у притвору почев од 11.11.2016. године до 29.11.2016. године и одредио да ће казна издржати у просторијама у којима окривљени станује уз примену мере електронског надзора. Приликом одмеравања висине казне окривљеном, Апелациони суд је у смислу чл. 54. ст. 1. КЗ, у одсуству отежавајућих околности, на страни окривљеног као олакшавајуће околности ценио ранију неосуђиваност, искрено кајање, његове личне и породичне прилике да је ожењен отац једног малолетног детета, те да се овако изречена казна затвора у наведеном трајању показује као адекватна тежини учињеног кривичног дела и степену кривице окривљеног, те је изречена казна нужна и довољна за остварење сврхе кажњавања прописане чл. 42. КЗ, а у оквиру опште сврхе кривичних санкција предвиђене чл. 4. ст. 2. КЗ.

Применом одредби чл. 45. ст. 5. и 6. КЗ, Апелациони суд је одредио да ће се изречена казна затвора издржати у просторијама у којима окривљени станује уз примену мере електронског надзора, имајући у виду ранији живот окривљеног, његово понашање после учињеног кривичног дела и да се издржавањем казне у просторијама у којима окривљени станује уз примену мере електронског надзора у свему може постићи сврха казне.

Из изнетих разлога, а на основу одредбе чл. 457. и 459. ЗКП, Апелациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар
Тања Николић,с.р.

Председник већа-судија
Оливера Бојовић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Весна Алексић